

374798

НОВІ ФОРМИ
культурно-
освітньої
РОБОТИ

НОВІ ФОРМИ
КУЛЬТУРНО-
ОСВІТНЬОЇ
РОБОТИ

ДЕРЖАВНЕ ВИДАВНИЦТВО
ПОЛІТИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ УРСР
Київ 1960

О. Ш И М О Н

Викладач кафедри культурно-освітньої
роботи Харківського державного
бібліотечного інституту,
керівник самодіяльної кіностудії
Палацу культури Харківського
електромеханічного заводу

ЛЮБИТЕЛЬСЬКІ КІНОСТУДІЇ

Яскравим відображенням загального зростання духовної культури радянського суспільства є розквіт художньої творчості народу, дедалі більше поширення нових форм його самодіяльного мистецтва — народних театрів, картинних галерей, любительських кіностудій тощо.

Кіно — найбільш масове з мистецтв — є важливим засобом пропаганди великих ідей Комуністичної партії, систематичного підвищення рівня комуністичної свідомості та культури наших людей. Наочність, дохідливість, багатющі емоційно-виразові можливості для відображення найскладніших процесів і явищ реальної дійсності — такі лише деякі з загальних рис сучасного кіномистецтва, що зумовили його справді

велику популярність в народі і проникнення в різні галузі культури, науки, господарського життя. Цим пояснюється і все зростаючий потяг до самодіяльної кінематографії.

Самодіяльна творчість в галузі кіно на Україні почала розгортатися ще до появи професіонального кіномистецтва. Так, у 1896 році, ще за кілька місяців до офіційної дати народження кіно, харків'янин А. Федецький один з перших у нашій країні знімав і успішно демонстрував хронікальні фільми. Згодом художні картини знімав А. Олексієнко. Він оригінально навіть «озвучував» свої твори: під час кіносеансу Олексієнко імітував із-за екрана українською мовою діалоги всіх дійових осіб фільму.

Катеринославський кіноаматор Д. Сахненко в 1911 році зафіксував на плівку кращі постановки театру М. Садовського «Наймичку» і «Наталку Полтавку» з участю видатних майстрів українського мистецтва М. Заньковецької, І. Мар'яненка та ін. Тоді ж київський кінолюбитель Ю. Шандер, який регулярно випускав кіножурнали на місцеві теми, разом з фотографом В. Добржанським вперше в Росії здійснив зйомки картин з аероплана. Відомі й інші кінолюбительські роботи в дореволюційний час.

Проте розвиток самодіяльної кінематографії в царській Росії гальмувався всією системою со-

ціального і національного гноблення мас, а також технічною відсталістю країни — відсутністю вітчизняної кіноапаратури і необхідного обладнання.

Тільки Велика Жовтнева соціалістична революція розкріпачила народи Росії, створила всі необхідні передумови для їх вільного і всебічного розвитку. Згодом кінематографія дістала міцну виробничо-технічну базу. Завдяки цьому в країні почало швидко розвиватися й кіноаматорство. В 20-тих роках кінолюбители Києва, Харкова, Донбасу випускали кіноплакати, злободенні короткометражки, кіножурнали, які демонструвалися в робітничих клубах. Кіногурток Дніпрогесу вмщував свої сюжети у всесоюзному кіножурналі.

Кінолюбители Харківського електромеханічного заводу (ХЕМЗ) створили в 1929—1930 роках першу мультиплікаційну картину «Полуничне варення» та фільм «Накип», які вийшли на екрани нашої країни. Серед авторів цих картин був відомий тепер кінорежисер Л. Луков.

Широкого розмаху набирає кіносамодіяльність тепер, у період розгорнутого будівництва комуністичного суспільства. Лише на першому республіканському огляді любительських кінофільмів, що відбувався в Києві на початку 1959 року, було представлено понад 60 картин,

відібраних на громадських оглядах в областях і районах України.

Зараз в Українській РСР працюють понад 120 самодіяльних кіностудій, сотні кіногуртків і одинок-кінолюбителів, які створюють свої кінокартини на місцевому матеріалі. Багато з цих самодіяльних колективів нагромадили вже певний досвід навчально-виховної роботи, мають власні чималі фільмотеки, беруть все активнішу участь у виробничому, громадсько-політичному і культурному житті своїх підприємств.

Однією з найстаріших у республіці і країні є самодіяльна кіностудія Палацу культури ХЕМЗ'у. Її кінокартини часто демонструються тепер у цехових червоних кутках, перед початком сеансів у кінотеатрі Палацу культури, передаються на телевізійну сітку, показуються на зльотах бригад комуністичної праці, на вечорах новаторів виробництва, в міському будинку техніки та інших культурно-освітніх закладах. Окремі фільми нашої студії премійовано на республіканському та всесоюзному оглядах кінолюбительських картин і рекомендовано для широкого показу на екранах країни.

Увага, проявлена до роботи заводських кінолюбителів, і зростаючий інтерес до самодіяльних фільмів пояснюються тим, що вони, як писав про це журнал «Советский экран» № 11 за 1959 рік

з приводу кращої кінокартини хемзівців «Репортаж з переднього краю», активно включаються в боротьбу за новий труд, за нові відносини між людьми, за новий характер всього їх виробничого життя.

Прагнення подавати всебічну конкретну й ділову допомогу трудівникам заводу, систематично пропагувати все позитивне в їх житті і критикувати негативні явища — основне в роботі нашої кіностудії з моменту її заснування.

Перші фільми любительська кіностудія Палацу культури ХЕМЗ'у почала випускати з 1954 року. Створювали їх механік А. Магдалінов, інженери Н. Богданова і В. Зубар, модельник В. Папуш, культпрацівник Л. Под'ячева, учасники гуртка юних кіномеханіків. Вони самі писали кіносценарії, підшукували виконавців ролей, знімали, проявляли і монтували фільми. При цьому користувалися єдиною вузькоплівковою камерою і 16-міліметровою оборотною кіноплівкою.

Коли ці ентузіасти вперше приступили до кінозйомок, дехто ставився до їх ініціативи скептично: мовляв, без досконалого обладнання і спеціальних кінематографічних знань нічого цікавого не зробити. Але учасники знімального колективу вірили в успіх справи і зразу знайшли правильний шлях у своїй роботі: вони почали з

короткометражних випусків кінохроніки тривалістю 8—10 хвилин. Розповідалося в них про передових людей підприємства, про впровадження нової техніки та інші важливі новини з життя заводу.

Знімаючи окремі невеликі сюжети про добре знайомі справи, студійці легко знаходили найвиразніші об'єкти зйомок, грамотно показували виробничий процес. Знятий і оброблений матеріал колективно переглядався і обговорювався. Пояснення допущених помилок у техніці зйомки та зображальній трактовці — а їх було напочатку немало — знаходили в спеціальній фото- і кінематографічній літературі, а також шляхом досвіду, перезнімаючи невдалі місця при інших світлових умовах, змінюючи режим хімічної обробки плівки, інакше монтуючи окремі кадри. Часто зверталися студійці за допомогою до спеціалістів: з художниками консультувалися з питань композиції, з хіміками — з приводу обробки плівки, з журналістами — по сценарію і т. д.

Так від випуску до випуску поліпшувалась якість зйомок і звукозапису, нагромаджувався організаційний і творчий досвід по створенню фільмів.

Серйозною творчою удачею студійців були кінорозповіді «Комуністи нашого заводу» та «Наш район» (остання тривалістю вже 20 хви-

лин). Фільми показували передових виробників, їх натхненну працю, провідну роль комуністів на виробництві, нову чудову техніку, продукцію, вироблювану на підприємствах району.

Після перегляду цих фільмів у Палаці культури та клубах міста глядачі говорили, що вони навіть не уявляли собі раніше, які великі матеріальні цінності створюються працею людей одного лише промислового району нашого міста, на скільки ефективно можна використати для цього техніку. Робітники та службовці давали багато корисних порад, деякі виявили бажання брати участь у роботі студії.

Творчу діяльність студії спрямовує партійний комітет заводу. Активну підтримку починання кінолюбителів зустрічають також з боку господарників та громадських організацій. Для студії виділили приміщення та кошти для придбання апаратури і обладнання лабораторії. За ініціативою комсомольської організації заводський колектив уклав договір про творчу співдружність з колективом Київської кіностудії художніх фільмів імені О. П. Довженка. Творчі працівники Київської кіностудії дали слово систематично консультувати наших кінолюбителів з різних питань кіномистецтва і технології виробництва фільмів, влаштовувати на ХЕМЗ'і громадські перегляди та обговорення своїх нових кінокартин.

Заводський же колектив зобов'язався перед кіномитцями Києва брати активну участь в обговореннях творчих планів, у розробці деяких зразків електрообладнання для кіновиробництва.

В результаті такої творчої співдружності робота над створенням чергових любительських кінофільмів (а вони тоді присвячувались 40-річчю заводу) набула винятково великого колективного характеру. Працівники заводської багатотиражки товариші Юрченко і Костенко збирали матеріал про славне революційне минуле підприємства. Колишні хемзівці, нині пенсіонери, товариші Проценко, Фокін, Балабанов та інші, які в дні Великого Жовтня зі зброєю в руках боролися за Радянську владу, допомагали складати сценарій фільму, брали участь в зйомках. До студії прийшли робітники ХЕМЗ'у В. Щокінов, В. Костильов, А. Самчуашвілі, А. Бабич, В. Оножко, майстер М. Пономаренко, техніки Є. Ткаченко, Б. Левчин і Б. Соболенко, інженер В. Рогов, плановик С. Ганченко.

Серед нового поповнення були кадрові робітники і молодь, люди сімейні і неодружені, чоловіки і жінки. Всіх глибоко захоплювало кіно, хоч багато з них не уявляло собі ні характеру роботи, ні складності справи, якій вирішили віддавати своє дозвілля. Отже, збільшення колективу і зміцнення матеріально-технічної бази са-

модіальної кіностудії ХЕМЗ'у (придбано широкоплівкову камеру типу КС-50-Б, освітлювальну апаратуру, обладнано лабораторію) поставили на порядок дня завдання по-новому організувати роботу студії і навчання її учасників. Правління Палацу культури, підтримане партійною і профспілковою організаціями заводу, вирішило створити самодіальну кіностудію з трьома секціями: сценарною, режисерською і операторською. Програму занять по секціях допомогла розробити кафедра культурно-освітньої роботи Харківського державного бібліотечного інституту спільно з провідними майстрами мистецтв нашого міста.

Минуло майже два роки, як з студійцями почалися регулярні заняття в твердо визначені дні і години. В плані навчально-виховної роботи — лекції та бесіди з питань історії кіно, театрального і образотворчого мистецтва, музики й кінодраматургії, з творчих питань мистецтва кіно і технології виробництва фільмів. В проведенні занять допомагають викладачі і студенти старших курсів мистецьких учбових закладів міста, майстри мистецтв. Так, наприклад, цікаві заняття з питань композиції провели з студійцями вихованці художнього інституту. В основу своїх лекцій вони поклали курсові роботи і доповіді, підготовлені до наукової конференції інституту.

Часті гості в студії — викладачі і студенти факультету культурно-освітньої роботи бібліотечного інституту, музиканти і композитори, художники і письменники.

Велику допомогу студійцям подає заводський університет культури, заняття якого відвідують самодіяльні кінематографісти. Там вони навчилися краще розуміти музику, розбиратися в її жанрах, стильових особливостях. Завдяки цьому зараз деякі студійці самостійно вирішують питання про музичне оформлення кінокартин.

Обов'язковою складовою частиною теоретичних занять у нас є також відвідування художніх музеїв, театрів, концертів філармонії, перегляд за певним планом кінофільмів і телевізійних передач. Даються й індивідуальні завдання студійцям по вивченню тих чи інших питань, зв'язаних з черговою кінозйомкою. Так, наприклад, коли студія працювала над новою картиною «Дорога в майбутнє», присвяченою розвитку хімії, інженер Г. Леховіцер і обмотниця М. Цупко вивчили спеціальну літературу, побували на виставці в міському Будинку техніки і підбрали яскраві порівняльні дані про ефективність застосування хімії в різних галузях народного господарства, культури і побуту.

В процесі підготовки до випуску фільму «Ре-

портаж з переднього краю» (про перші заводські бригади комуністичної праці) студійці Л. Солодовникова, А. Бабич й ряд інших підібрали вірші, малюнки, що відображали працю ударників перших п'ятирічок. В. Новак записував пісні на тему фільму, В. Валерський працював над матеріалами кінофотоархіву.

Коли студія приступила до екранізації оповідання А. П. Чехова «Жарт», технік В. Сустан вивчав за певним планом творчість майстрів російського реалістичного живопису, технік Р. Мітельман — творчість Чайковського, Рахманінова і Скрябіна, інші студійці — етнографічні матеріали кінця ХІХ століття. Зібрані студійцями відомості, їх виступи перед колективом, поради і зауваження по ходу зйомок виявились дуже корисними для сценаристів, режисерів і операторів.

Вивчений на теоретичних заняттях студії матеріал закріплюється на уроках з практики і в процесі зйомок. Практичні заняття проводяться у нас спочатку роздільно — окремо з кінотехніки та технології виробництва фільму і окремо з кіномистецтва, а потім уже — комплексно. Так, наприклад, студієць вивчає побудову знімальної камери, засвоює прийоми перезаряджень плівки, швидкого приготування камери до роботи. Він же паралельно знайомиться з основами композиції

кадру, принципами вибору зйомочної точки залежно від характеру об'єкта зйомки, мети і змісту епізоду, його місця в заданому сюжеті. Студієць аналізує фотографії з журналів, репродукції з картин. Потім ставиться перед ним комплексне завдання: підготувати камеру до зйомки і зробити якийсь заданий знімок, для чого підібрати виконавців з числа своїх товаришів-студійців, відповідно розмістити їх перед апаратом, встановити освітлення і т. д.

Подібні справи дають велику користь. Вони розвивають увагу, художній смак, прищеплюють навички до оперативної і цілеспрямованої роботи.

Дуже ефективна в творчому і економічному відношенні практична робота над так званими фотофільмами. Студійцеві вручається репродукція з якоїсь картини і пропонується скласти та обгрунтувати монтажну розробку, тобто план послідовного показу на екрані окремих елементів картини, що розкривають її сюжет і значення. «Екраном» служать вирізані з паперу рамочки різного розміру, але з постійним співвідношенням боків 3 : 4, що відповідає співвідношенню екрана. Розробка завершується Perezніманням елементів картини з допомогою звичайного фотоапарата і виготовлення серії кадрів-фотографій.

Далі студієць виготовляє фотофільми за певними тематичними завданнями безпосередньо на виробництві, а також в робітничому гуртожитку, в клубі, на стадіоні і т. д.

Кінолюбителі часто скаржаться на недостачу знімальної апаратури, через що ніби важко працювати великим колективом і не можна посправжньому освоїти камеру. В результаті — десятки і сотні метрів браку, даремно витраченої плівки. Нам здається, що коли зйомкам фільму передуватиме робота над фотофільмом, то, як показує практика, непродуктивні затрати сил і матеріальних засобів скоротяться до мінімуму. Фотофільм дозволяє наочно побачити, як реалізується задум майбутньої картини, оцінити творчі можливості кінооператорів, вивчити характер і особливості об'єкта зйомки. До того ж матеріали фотофільму можна використати для оформлення стінних газет, альбомів.

В кіностудії Палацу культури ХЕМЗ'у встановилась конкурсна система комплектування знімальних бригад. Перевага надається тим студіям, які представили найцікавіші монтажні розробки і фотофільми за темою, наміченою до зйомки. Така система активного товариського суперництва, колективної і безпристрасної оцінки готовності до виконання завдання безперечно

сприяє творчій активізації студійців, кожний з яких має право взяти участь у конкурсі.

Тут слід вказати на ще одну особливість в роботі студії. Всі новоприйняті учасники її на першому етапі занять працюють разом, без зарахування в ту чи іншу секцію—сценарну, режисерську, операторську. Кіно — мистецтво синтетичне, яке органічно включає в себе досвід літератури, живопису, театру, музичної творчості. Разом з тим, кіно, як жодне з мистецтв, характерне тісним зв'язком з технікою. В умовах кіносамодіяльності поєднання художньої і технічної творчості особливо характерне, тому що всі процеси роботи над фільмом — від створення літературного сценарію і до демонстрування готової кінокартини — виконуються силами кінолюбителів і, в основному, без фабричного обладнання. Добре також відомо, що саме в любительських кінофільмах особливо помітний розрив між художньою і технічною сторонами роботи. Часто цікаві за задумом, важливі за тематикою кінофільми втрачають свою дійову силу через технічну недосконалість, що зумовлена не тільки відсутністю добротного обладнання, а й неухважністю до технології.

Тому ми вирішили, що кожний учасник студії повинен спочатку вивчити загальні основи кінотехніки і технології виробництва фільму, пройти

стажування як освітлювач, проявник, помічник оператора і т. д. Тільки після цього, в процесі загальних для всіх практичних занять, вправ, розробки фотофільмів кожний студієць зможе по-справжньому перевірити й показати себе, навчатися й працювати в якійсь секції. Проте в залежності від загальних завдань, які розв'язує студія, учасники її виконують також різні поточні роботи.

Дружний колективний труд, сумлінне ставлення учасників нашої студії до справи вже принесли свої результати. Майстерність студійців помітно зросла. В їх життя, поряд з кіно, міцно ввійшли книги, радіо, музика, живопис, театральне мистецтво. Багато студійців навчаються без відриву від виробництва в загальноосвітніх і спеціальних учбових закладах, дехто мріє про кінематографічну освіту. В. Новак, Г. Шатуновський, Р. Мітельман — вже студенти мистецьких вузів. А. Самчкуашвілі та В. Костильов запрошені на професійну роботу — один оператором телецентра, другий — кінооператором. Але всі вони, як і раніше, відвідують заняття студії, систематично допомагають новачкам, число яких настільки швидко зростає, що ми змушені були запровадити конкурсний прийом та іспитове стажування з урахуванням виробничих показників і творчих даних кожного.

Зараз в студії працює понад 40 кінолюбителів з числа робітників і службовців заводу та членів їх сімей.

Розширилася тематика кінофільмів, що їх випускає студія, поліпшилась їх художня і технічна якість. За півтора року студія випустила фільми десяти назв загальним метражем 18 повних частин. Всі ці фільми звукові, зняті на шіроку плівку, деякі з них кольорові.

Центральне місце серед фільмів студії займає «образна публіцистика», як називав В. І. Ленін хронікально-документальну кіноперіодику. Регулярно випускаються одночастинні кіногазетирепортажі під загальною назвою «У нас на ХЕМЗ'і». Метою цих випусків є широка пропаганда досягнень новаторів виробництва, показ методів їх праці, всього нового, що ввійшло в життя і побут радянських людей.

Розповімо коротко про один з таких кінорепортажів. Перший сюжет його показує керівника бригади комуністичної праці Зінаїду Колесникову. Наслідуючи патріотичний почин В. Гаганової, вона перейшла у відстаючу бригаду обмотниць. Наші оператори зняли момент зустрічі та бесіди бригадира з своїми новими подругами, їх знайомство з робочим місцем. До сюжету ввійшли також кадри із заводського кінолітопису, які відображають заняття комсомолки З. Ко-

лесникової у вечірньому політехнічному інституті, її перші виробничі кроки в попередній бригаді.

Другий сюжет кінорепортажу присвячений знатному слюсарю-інструментальнику депутату Верховної Ради УРСР О. В. Заславському. Глядачі знайомляться з новатором і методами його праці, з брошурами, в яких він висвітлює свій виробничий досвід, а також з його депутатською діяльністю.

Третій сюжет знайомить глядача з благородною ініціативою робітників і службовців відділу заводських лабораторій, які вирішили відзначити шістдесятиріччя кадрового інженера заводу старого комуніста Пилипа Трохимовича Прокоп'юка.

В заключних епізодах випуску показано масову підготовку колективів художньої самодіяльності заводу до Декади української літератури і мистецтва в Москві. Ось старий майстер пенсіонер В. О. Костров співає популярну пісеньку «Я седой, а молодой». Далі бачимо репетицію танцювального колективу, сатиричну сценку про недоліки в організації самодіяльності тощо.

Робота над хронікальними журналами та кіногазетами дає змогу більш оперативно і всебічно відображати життя виробничого колективу,

пропагувати прогресивні методи організації праці і т. ін.

Роботу над створенням кіногазети чи журналу виконують одночасно декілька зйомочних бригад. Цим створюються найкращі умови для колективної творчості, для поєднання навчальної роботи з практикою, для експериментування і шукання нових жанрів. Адже в кіногазету можна включити і навчально-інструктивний епізод, і кінофейлетон, швидко перевірити їх вплив на глядача і цим самим уникнути багатьох помилок, зайвої трати сил і коштів.

Інша справа наші короткометражні документальні фільми. Це кінопортрети чи кінолістівки про передовиків виробництва. Випускаємо їх під загальною рубрикою «Бійці семирічки». В них висвітлюються нові удосконалення, здійснені тим чи іншим новатором, розкривається цінність нових методів, їх економічний ефект. Так, у кінолістівці «Шліфувальник О. Костін» було показано, за рахунок чого відомий на заводі передовик добивається значних трудових успіхів. У творчій співдружності з слюсарями Олександр Андрійович удосконалив і спростив технологію виготовлення штампів. Для правки спеціального складного шліфувального кола він створив пристрій, який доступний кожному шліфувальнику та набагато скорочує обсяг роботи.

Фільм допоміг не тільки робітникам впровадити у виробництво вдосконалення, запропоновані О. Костіним, а й самому раціоналізатору. Уважно спостерігаючи на екрані за власною роботою, він помітив ряд недоліків і створив ще досконалішу технологію та нові пристрої.

З захопленням працюють студійці над кінонарисами. Цей цікавий жанр дає великі можливості для широкого висвітлення нашої дійсності: натхненної праці, побуту, дозвілля і навчання трудящих підприємства, нового в житті заводу.

До таких творів кіностудії належать фільми: «Дорога в майбутнє» — розповідь про те, як заводський колектив під керівництвом партійної організації перетворює в життя постанову травневого (1958 р.) Пленуму ЦК КПРС про прискорення розвитку хімії та впровадження у виробництво синтетичних матеріалів; «Садам цвісти» — кольоровий нарис про благоустрій та озеленення промислових підприємств міста; «Вони прикрашають життя» — кіноекскурсія по залах виставки досягнень мічурінців; «Тривога» — кінофільм про діяльність заводських колективів ДТСААФ та ін.

Темою великого нарису «Репортаж з переднього краю» стала поезія праці комуністичних бригад. Думка про випуск такого фільму виникла у багатьох студійців ще тоді, коли в пресі

з'явилося повідомлення про цей патріотичний почин московських залізничників. Таке прагнення учасників нашої студії цілком зрозуміле, адже вони є членами заводського колективу, де вже давно, особливо серед молоді, велася велика і серйозна розмова про те, що в період величних звершень семирічки повинні впроваджуватися нові методи праці, нові форми життя і побуту людей.

Простий і яскравий заклик першої комуністичної бригади, її зобов'язання поєднувати високопродуктивну творчу працю з навчанням гаряче схвалювали молоді робітники заводу.

— Це якраз те, про що ми мріяли, те, що нам потрібно,— заявила комсомолка обмотниця Зінаїда Колесникова, яка потім очолила на заводі одну з перших бригад комуністичної праці.

Ця думка стала центральною у фільмі. Було вирішено створити на заводі постійний кінопост, в завдання якого входило знімати все, що зв'язане з новим рухом. Саме тоді студійці збирали фільмотечний матеріал про історію заводу. Тут були кадри, які висвітлювали перші комуністичні суботники двадцятих років, працю ударників першої п'ятирічки.

У зв'язку з цим виникла думка, що треба показати глядачам і героїку праці недалекого минулого, і трудові будні сьогоdnішнього дня.

Знімальні бригади склалися з учасників студії, які добре знали кіносправу і були передовиками виробництва. Зйомка провадилась апаратом КС-50-Б. Працювали без відриву від виробництва, у 2—3 зміни. Було знято багатий фактичний матеріал і фільм зроблено за два місяці.

Кінофільм «Репортаж з переднього краю» дістав високу оцінку громадськості. «Картина ця заслуговує глибокого визнання...— пише журнал «Советский экран» № 11 за 1959 рік.— Ця картина відмічає той етап розвитку нашого суспільства, коли грань, що розділяє розумову і фізичну працю, все більше і більше стирається, коли бригадир на заводі, член комуністичної бригади, водночас є старанним студентом — майбутнім інженером. І такі, по суті справи, всі кращі люди заводу».

«Фільм залишає велике враження»,— писала газета «Правда» від 29 березня 1959 року, маючи на увазі не лише його художні якості, а й те, що він подав конкретну ділову допомогу трудівникам заводу.

В процесі зйомок наші оператори і режисери бувають в багатьох цехах і відділах заводу; знайомляться з новою технікою, розмовляють з досвідченими спеціалістами, сліdkують за їх самовідданою працею. Все це допомагає молодим ро-

бітникам-студійцям глибше пізнати й полюбити свою професію, поліпшити свою роботу. Так, наприклад, одна з учасниць кінофільму «Дорога в майбутнє» молода пресувальниця Л. Леонова застосувала в своїй роботі нові методи пресування, які вона побачила під час зйомки фільму. В результаті цього вона значно підвищила продуктивність своєї праці, поліпшила якість продукції, вийшла в число передовиків цеху.

Зараз у студійців гаряча пора. На честь ХХІ з'їзду КП України нами намічено створити ряд сюжетів, присвячених технічному прогресу на заводі. Студійці вирішили виготовити кінофікований стенд новатора виробництва, на якому демонструватимуться короткі фрагменти і кінокільцівки, що показують окремі виробничі операції та роботу вдосконалених механізмів.

Нагромаджений досвід роботи дає нам підстави спробувати сили в художній кінематографії. Так, в основу одного з фільмів покладено події, описані великим російським письменником А. П. Чеховим в оповіданні «Жарт».

Готуючись до Декади української літератури і мистецтва в Москві, студія працює над повнометражним музичним концертом-казкою. В цьому фільмі беруть участь всі колективи художньої самодіяльності заводу.

Ростуть і невпинно розширюються творчі зв'язки хемзівців з багатьма кінолюбительськими колективами. Нам пишуть кінолюбителі Народної Республіки Болгарії та Німецької Демократичної Республіки. В студії часто можна зустріти гостей з Донбасу, Запоріжжя, Дніпропетровська та багатьох інших міст України і Російської Федерації. Студійці охоче діляться своїм досвідом з кінолюбителями інших міст і республік, а також багато цінного й корисного запозичують у них для себе.

Ідучи назустріч ХХІ з'їзду КП України, ми взяли шефство над деякими новоствореними студіями. Наприклад, ми вже подали допомогу в створенні перших фільмів кінолюбителям Сватівського районного Будинку культури Луганської області, Харківського держуніверситету, молодіжного клубу Харківського заводу транспортного машинобудування імені Малишева та ін.

Любительські кіностудії — важлива і корисна справа. Вони сприяють комуністичному вихованню трудящих, прищепленню їм високих художніх смаків. Своєю діяльністю кіностудії допомагають радянським людям у боротьбі за дострокове виконання величних завдань семирічки.

